

Arrest

nr. 197 741 van 11 januari 2018
in de zaak X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat W. PEETERS
Plantin & Moretuslei 141
2140 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 21 augustus 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 oktober 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 24 augustus 2017 met X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 november 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 november 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat W. PEETERS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, dient op 1 april 2010 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 30 oktober 2015, met kennisgeving op 25 juli 2017, verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze aanvraag onontvankelijk. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

*"K., B. (...) (R.R.: (...))
nationaliteit: Kosovo
geboren op (...).1987
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en): Artikel 9ter §3 – 1° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; de aanvraag bevat niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België.

In de aanvraag dd. 01.04.2010 werd als feitelijke verblijfplaats het adres opgegeven: L(...). Dat na woonstcontrole uitgevoerd door de Lokale Politie op 15.05.2013 gebleken is dat betrokkene niet op dit opgegeven adres verblijft. Bijgevolg stemt het in de aanvraag opgegeven adres niet overeen met het adres van zijn feitelijke verblijfplaats in België. Dat betrokkene niet het adres van zijn nieuwe verblijfplaats meedeelde aan onze diensten. Derhalve ontbreekt het bewijs of betrokkene daadwerkelijk en feitelijk in België verblijft. Aangezien alle ontvankelijkheidsvoorwaarden dienen vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden (arrest 214.351 RvS dd. 30.06.2011)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van artikel 9ter, §3, 1° van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij betoogt als volgt:

*"Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet bepaalt:
(...)*

Inzake het zorgvuldigheidsbeginsel dient te worden opgemerkt:

"Bij de vaststelling en waardering van de feiten waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht" (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief Recht, Leuven, Acco, 1990,31)

Volgens vaststaande rechtspraak legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feiten vinding, hetgeen inhoudt dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken, (cf. RvSt. 2 februari 2007, nr. 167.411, RvSt. 14 februari 2006, nr.. 154.954)

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen.

Eerste onderdeel van het middel:

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie de aanvraag van verzoeker onontvankelijk verklaart omdat het in de aanvraag opgegeven adres niet zou overeenstemmen met het adres van zijn feitelijke verblijfplaats in België en het bewijs ontbreekt of hij daadwerkelijk en feitelijk in België verblijft.

Hiervoor wordt verwezen naar een woonstcontrole uitgevoerd door de Lokale Politie op 15 mei 2013.

Verzoeker kan enkel bevestigen en benadrukken dat hij sedert de indiening van zijn initiële aanvraag bij aangetekend schrijven dd. 1 april 2010 steeds en onafgebroken heeft verbleven, en nog steeds verblijft, op het adres (...), zoals dit werd opgegeven zijn de aanvraag.

(...)

Diverse feitelijke elementen wijzen er echter op dat verzoeker in de betreffende periode wel degelijk op het door hem opgegeven adres verbleef.

Verzoeker verwijst in her bijzonder naar de aangetekende brief welke hem op 15 mei 2013 op het adres (...) werd toegezonden door de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het kader van het beroep tot nietigverklaring tegen de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris dd. 14 januari 2013 (rolnummer RvV 124 169) en inhoudende "vraag tot syntheseseminarie". (stuk 2)

15 mei 2013 is precies de dag waarop volgens de motivering van de bestreden beslissing de betreffende negatieve woonstcontrole door de Lokale Politie zou hebben plaats gehad.

Zoals blijkt uit het dossier van verzoeker werd deze brief door hem in ontvangst genomen en maakte hij deze over aan zijn raadsman die tijdig aan de Raad meedeelde dat er geen syntheseseminarie zou worden neergelegd.

Indien verzoeker op 15 mei 2013 niet op het opgegeven adres zou hebben verbleven, zou zulks onmogelijk zijn geweest.

Eerder, op 29 maart 2013, werd ook de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen per aangetekende zending aan verzoeker getuurd op het door hem opgegeven adres, (stuk 3)

Ook dit schrijven werd door verzoeker in ontvangst genomen en het rolrecht werd tijdig en correct betaald. Ter ondersteuning van zijn bewering dat hij steeds op het opgegeven adres heeft verbleven, ook in de periode van de woonstcontrole waarnaar in de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen, legt verzoeker nog twee documenten voor:

- schrijven van DE LIJN dd. 10 april 2013 (stuk 4)
- attest voor dringende medische hulp dd. 11 oktober 2013 (stuk 5)

Verzoeker verbleef aldus wel degelijk op het door hem opgegeven adres, had (en heeft nog steeds) aldaar al zijn persoonlijke en feitelijke belangen en gebruikt(e) dit adres ook effectief t.a.v. diverse derden die hem moeten kunnen bereiken.

Tenslotte wijst verzoeker erop dat in de procedure van het beroep tot nietigverklaring tegen de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris dd. 14 januari 2013 (rolnummer RvV 124 169) door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 3 september 2015 aan beide partijen werd gevraagd om alle inlichtingen en bescheiden over te maken m.b.t. de actuele situatie van de verzoekende partij die mogelijks een gevolg kunnen hebben voor de behandeling van het beroep, meer bepaald of de verzoekende partij zich nog op het Belgische grondgebied bevindt, (stuk 6)

Het is bijzonder opvallend dat de Dienst Vreemdelingenzaken van dit verzoek geen gebruik heeft gemaakt om de Raad in kennis te stellen van de beweerde negatieve woonstcontrole van 15 mei 2013 (meer dan 2 jaar eerder !) of op enige andere manier heeft aangegeven dat er twijfels bestonden over het adres van verzoeker en zijn verblijf in België, hetgeen toch van wezenlijke invloed zou zijn op de behandeling van het betreffende beroep.

Verzoeker meent derhalve dat in het licht van de hoger vermelde gegevens, waarvan de meeste blijken uit zijn dossier, de gemachtigde van de Staatssecretaris de bestreden beslissing niet afdoende en rechtsgeldig kon motiveren door de loutere verwijzing naar één enkele woonstcontrole van de Lokale Politie uitgevoerd meer dan twee jaar voordat de bestreden beslissing werd genomen.

(...)

Verzoeker acht eveneens het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden, nu de feiten waarop een administratieve beslissing wordt gesteund op een correcte en diligente manier dienen te worden vastgesteld, deze eveneens juist dienen te worden beoordeeld en er geen onredelijke gevolgtrekkingen mogen uit worden afgeleid.

Door zich slechts te steunen op 1 woonstcontrole van de Lokale Politie op 15 mei 2013 doch geen rekening te houden met de overduidelijke tegenindicaties zoals hoger uiteengezet en in het bijzonder de inontvangstname van aangetekende brieven van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris geen rekening gehouden met alle relevante feitelijke elementen en de bestreden beslissing niet gesteund op een volledig en behoorlijk onderzoek van het dossier.

De bestreden beslissing dient te worden vernietigd.

(...)

Verzoeker merkt op dat de bestreden beslissing werd genomen op 30 oktober 2015, zijnde meer dan twee jaar na de uitvoering van de beweerde negatieve woonstcontrole door de Lokale Politie op 15 mei 2013.

Door de bestreden beslissing uitsluitend te baseren op één enkele woonstcontrole, uitgevoerd meer dan twee jaar eerder en zonder enig bijkomend onderzoek, heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden."

2.2. De verwerende partij antwoordt het volgende in haar nota met opmerkingen:

"In een eerste en enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

(...)

De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat ten onrechte zou zijn geoordeeld dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België zou vermelden. De verzoekende partij beweert dat zij wel degelijk onafgebroken op het adres te (...) heeft verbleven.

(...)

Verweerder laat gelden dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard in toepassing van artikel 9ter, §3, 1° van de Vreemdelingenwet, om de reden dat werd vastgesteld dat de verzoekende partij niet effectief op het door haar vermelde adres verbleef.

Artikel 9ter, §3, 1° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;”

Terwijl uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat op 15.05.2013 een negatieve woonstcontrole werd uitgevoerd, waaruit bleek dat de verzoekende partij het adres te (...) had verlaten, zonder opgave van een ander adres.

In het verslag van woonstcontrole, dat deel uitmaakt van de stukken van het administratief dossier, wordt door de inspecteur van politie bovendien uitdrukkelijk vermeld dat er andere personen op het opgegeven adres verbleven, te weten de familie N./N. (...).

Inzonderheid gelet op het feit dat op het in de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet vermelde adres andere bewoners werden aangetroffen, werd door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging allerminst kennelijk onredelijk vastgesteld dat het in de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet opgegeven adres niet overeenstemt met de daadwerkelijke verblijfplaats van de verzoekende partij.

Terwijl uit de stukken van het administratief dossier tevens blijkt dat de verzoekende partij niet het nodige heeft gedaan om de (al dan niet tijdelijke) verandering van verblijfplaats aan de Dienst Vreemdelingenzaken mee te delen, zodat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging hiermee uiteraard geen rekening kon houden bij het nemen van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij wijst in haar inleidend verzoekschrift op “diverse feitelijke elementen” dewelke er op zouden wijzen dat zij wel degelijk op het door haar opgegeven adres verbleef.

Het loutere feit dat de verzoekende partij in maart en mei 2013 tijdig een aangetekend schrijven vanwege de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan haar raadsman kon bezorgen, kan uiteraard niet als bewijs gelden dat de verzoekende partij daadwerkelijk op het in de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet vermelde adres verbleef.

Verweerder verduidelijkt dat nergens blijkt dat de verzoekende partij persoonlijk het betreffende aangetekend schrijven in ontvangst zou hebben genomen. Terwijl niet kan worden uitgesloten dat de nieuwe bewoners op het door de verzoekende partij opgegeven adres in nauw contact stonden met de verzoekende partij, waardoor de briefwisseling inderdaad tijdig aan de raadsman kon worden bezorgd.

Er dient te worden benadrukt dat uit het verslag van de woonstcontrole dd. 15.05.2013 niet enkel blijkt dat de verzoekende partij niet op het door haar aangegeven adres kon worden aangetroffen, doch dat uitdrukkelijk werd vastgesteld dat de verzoekende partij niet meer op het opgegeven adres verblijft én dat er andere personen op het adres bleken te verblijven.

De door de verzoekende partij aangehaalde “diverse feitelijke elementen” zijn niet van aard afbreuk te doen aan de vaststellingen, dewelke blijken uit het verslag van woonstcontrole.

(...)

Verweerder merkt op dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging allerminst kennelijk onredelijk werd overwogen dat niet kan worden nagegaan of de verzoekende partij daadwerkelijk en feitelijk in België verblijft, gelet op de negatieve woonstcontrole én gelet op het feit dat geen wijziging van adres werd meegedeeld, zodat terecht werd besloten tot de onontvankelijkheid van de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

(...)

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot de onontvankelijkheid van de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken en dat zij zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

Artikel 9ter §3, 1° van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidde ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

“De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;”

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet biedt een vreemdeling die effectief in België verblijft de mogelijkheid om een verblijfsmachtiging om medische redenen te verkrijgen.

De verwerende partij verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf van 1 april 2010 op grond van hoger geciteerde bepaling onontvankelijk nu zij meent dat het adres vermeldt in de aanvraag niet de effectieve verblijfplaats is van de verzoekende partij. Zij besluit dat het bewijs ontbreekt dat de verzoekende partij daadwerkelijk en feitelijk in België verblijft.

Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat op 15 mei 2013 een woonstcontrole werd uitgevoerd op het door de verzoekende partij opgegeven adres, waarbij de politiediensten op het formulier noteren “Negatief” en concluderen dat de verzoekende partij niet meer op dit adres verblijft omdat haar naam niet op de bel of postbus staat en er enkel de naam van een andere familie wordt vermeld. Hoewel het door de politie ingevulde formulier uitdrukkelijk aangeeft dat meerdere controles dienen te gebeuren, wordt slechts de datum van één woonstcontrole genoteerd, namelijk 15 mei 2013. De verwerende partij betwist overigens niet dat slechts één woonstcontrole plaatsvond en dat zij zich enkel op deze ene controle, die negatief was, baseerde om te besluiten dat de verzoekende partij niet op het door haar opgegeven adres verblijft. Hierbij kan nog worden opgemerkt dat genoemde woonstcontrole waarop de verwerende partij zich baseerde om over te gaan tot het onontvankelijk verklaren van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 1 april 2010, plaatsvond meer dan drie jaar na het indienen van genoemde aanvraag en meer dan twee jaar voor het nemen van de *in casu* bestreden beslissing. Verder merkt de verzoekende partij terecht op dat de correspondentie met de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naar aanleiding van de vernietigde beslissing van 14 januari 2013 inzake genoemde aanvraag verliep via het door haar opgegeven adres waarvan de verwerende partij stelt dat zij er niet meer zou verblijven. Ten overvloede dient te worden vastgesteld dat het administratief dossier een verslag bevat van de Politie van Antwerpen van 6 augustus 2010 waarbij wordt vastgesteld dat de verzoekende partij effectief verblijft op het adres waarvan de verwerende partij ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing stelt dat dit niet haar effectieve verblijfplaats is in België.

Het komt de Raad voor dat de verzoekende partij terecht opmerkt dat de verwerende partij onzorgvuldig handelde door de bestreden beslissing te baseren op slechts één woonstcontrole, die bovendien plaatsvond meer dan twee jaar voor het nemen van de deze beslissing en terwijl er tegenindicaties zijn in het dossier die er op wijzen dat zij toch op het door de verwerende partij betwiste effectieve adres verblijft. Overigens dient de Raad vast te stellen dat, zoals de verzoekende partij aangeeft, de verwerende partij in het kader van de beroepsprocedure tegen de oorspronkelijke beslissing naar aanleiding van de verblijfsaanvraag van 1 april 2010 die leidde tot de nietigverklaring van de beslissing van 14 januari 2013 bij arrest nr. 154 137 van 8 oktober 2015, inderdaad geen twijfels heeft geuit omtrent de opgegeven effectieve verblijfplaats van de verzoekende partij in België of verwees naar de negatieve woonstcontrole van 15 mei 2013, hoewel zij hiertoe de kans had.

Daargelaten de vraag of de verzoekende partij aan de hand van haar betoog effectief zou kunnen aantonen dat zij nog steeds zou verblijven op het door haar opgegeven adres, stelt de Raad vast dat nergens uit het administratief dossier blijkt dat er een andere woonstcontrole werd uitgevoerd dan de negatieve controle op 15 mei 2013 om dit na te gaan. Hoe dan ook dienen de ontvankelijkheidsvoorwaarden vervuld te zijn op het moment van de aanvraag en dient vastgesteld te worden dat de aanvraag melding maakt van een adres, waarvan de verzoekende partij stelt dat het haar

effectieve verblijfplaats is. Door twee jaar te wachten alvorens een woonstcontrole te laten uitvoeren kan de verwerende partij onmogelijk nagaan of het adres dat twee jaar eerder werd opgegeven als effectieve verblijfplaats, op dat ogenblik al dan niet de effectieve verblijfplaats was. De Raad is van oordeel dat het dan ook onzorgvuldig is van de verwerende partij om zich te baseren op een eenmalige woonstcontrole die heeft plaatsgevonden meer dan twee jaar voor het nemen van de bestreden beslissing om de aanvraag onontvankelijk te verklaren.

Het feit dat de verzoekende partij geen ander verblijfsadres opgaf, dat de politie bij de woonstcontrole van 15 mei 2013 aangaf dat een andere familie op het adres zou verblijven of dat het niet is uitgesloten dat iemand anders dan de verzoekende partij de correspondentie met betrekking tot haar beroepsprocedure in ontvangst nam, zoals de verwerende partij opmerkt in haar nota, doet aan het voorgaande geen afbreuk.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel is aangetoond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De overige in het middel aangevoerde schendingen kunnen niet tot een ruimere nietigverklaring leiden en dienen derhalve niet te worden onderzocht.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 oktober 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf januari tweeduizend achttien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU